

Oudot kaverit, parempi elämä

TOIMITTAJA KAISA VIITANEN
KEHOTTAU LUOPUMAAN
KLOONIYSTÄVISTÄ JA
TUTUSTUMAAN ERILAIISIIN
IHMISIIN. NIIN ELÄMÄSTÄ
TULEE ONNELLISEMPAA.

KUVA KIMMO LEHTONEN

Yläasteikäisenä minusta ja Tuulasta ei olisi voinut tulla ystäviä. Eikä minusta ja Ahmedista. Olin pitänyt itseäni melkein 30 vuotta vanhempaa daamia armosta ikäloppuna tylsimyksenä. Ahmed taas oli teini-ikäisenäni vasta lapsi, häntäkin olin siis kartellut.

Karua myöntää, mutta todennäköisesti olisin kääntänyt selkäni useimmille viimeisen viiden vuoden aikana tapaamilleni ihmisille. Kuinka erilaista elämäni silloin olisikaan!

YLÄASTEELLA MINULLA oli yksi ystävä ylitse muiden, Niina. Panostin suhteeseemme kaiken.

Näytimme toisiltamme identtississä toppatakeissamme, hoidimme hevosia ja vilkuilimme samoja poikia.

Parikymppisenä etsin myös kloonejani. Lähdin töiden jälkeen siemailemaan cosmopolitaneja muiden kesätyöntekijöiden kanssa ja tein kaikkeni ollakseni samanlainen, persoonallinen mediatyyppi kuin muutkin. Olin jopa hankkinut mustat, paksusankaiset silmälasit näyttääkseni sellaiselta. Sellaiset rillit oli pöydässämme monella muullakin.

Kolmekymppisenä ystäväni alkoivat saada lapsia ja muuttaa edullisempien neliöiden seuduille. He saivat minut hättääntymään. En halunnut jäädä yksin.

Vaikka minulla ei ollut raskaumahaava, lasta eikä edes puolisoa, yritin sinnikkäästi pysyä mukana keskusteluissa. Kieltämättä opin yhtä sun toista lastenvaunuista ja rintarepuista, mutta kaipasin kipeästi muutakin puhuttavaa.

Aloin tietoisesti etsiä uusia kavereita. Olen päätökseni edelleen tyytyväinen.

Heittäydin töissä ja kotibileissä tuntemattomien juttusille. Jos joku pyysi, lähdin mukaan paikkoihin, joita en olisi itse valinnut, kuten kumpparit jalassa rymfestareille, pelottavalle sukelluskurssille ja sieneen. Seuranjanoni näkyi varmaan jo katseestani.

Jos juttu luisti, ehdotin numeroiden vaihtamista ja pyysin seuraavalla viikolla kahville. Joillain oli liian kiire, joku lähti, mutta kukaan ei ainakaan loukkaantunut.

Kaverikiintiöni venyi, ja joukkoon alkoi tulla yllättäviä persoonia, joiden myötä elämäni tuli lisää keskustelunaiheita.

Lentokoneessa satuin Ahmedin viereen. Juttelu alkoi turvavöiden etsimisestä ja loppui vasta koneen laskeuduttua. Miellyin parikymppiseen turkulaismurretta väentävään it-osajaajaan, ja ehdotin jutun jatkamista Facebookissa. Säännöllisestä chattailusta on tullut tapa. Viimeksi lohdutin Ahmedia hänen isoisänsä kuoltua, ja Ahmed neuvoi minua sotkeutuneessa työprojektissani.

Vuokraemäntäni Tuula, 60, mainitsi kerran harkitsevansa joogan aloittamista. Ehdotin, että menisimme yhdessä joogakeskuksen avoimien ovien päivään. Nykyään käymme aina kahvilla lauantaijoogamme jälkeen.

Suviin, kiireiseen johdon konsulttiin ja perheenäitiin, tutustuin ystäväni juhliissa. Jumahdimme tunneiksi sohvannurkkaan ja jatkoimme toistemme lauseita.

VÄLILLÄ MINUSTA TUNTUU, että lepatan ääripäissä elävien ystäväni välissä. Niin erilaisiin todellisuuksiin saan kurkistaa. Mutta se on vain hyvä.

Jos kaikki kaverini olisivat kasvaneet samanlaisissa perheissä, valinneet saman alan ja äänestäisivät samaa puoluetta kuin minä, jos he söisivät samanlaista ruokaa samalla tavalla sisustetuissa kodeissa, samaa leffaa tojottaen, elämäni tuskin pääsisi livahtamaan mitään uutta tai yllättävää. Ehkä se jonkin aikaa tuntuisi turvalliselta, mutta ennen pitkää muunlaisen elämän va-

linneet saattaisivat alkaa näyttäytyä kummallisina, jopa pelottavina.

Sitä paitsi samassa mikrokosmoksessa eläminen joutaisi helposti vertailuun, jopa kilpailuun. Kenen koti on kaunein, kenen ura nousee lupaavimmin? Miksei minun?

Psykologi ja elämäntaidonvalmentaja Hanne-Leona Luomajoki kuuntelee paasaustani hymyillen, vaikkei olekaan kaikesta samaa mieltä.

”Joissain elämäntilanteissa samanlainen ystäväpiiri voi olla erittäin perusteltu.”

Monella työ ja arki on niin stressaavaa, ettei vapaalla enää jaksa ympäröidä itseään uusilla, haastavilla tai erilaisilla kasvoilla.

”Samanaisten ystävien kanssa on helppoa olla, ei tarvitse pinnistellä”, hän perustelee.

Mutta ystävien laadusta Luomajoki on kanssani samaa mieltä. Hän on huomannut, että erilaisten ihmisten seurassa perspektiivi elämään laajenee.

”Vaatii rohkeutta heittäytyä ja avautua ihmiselle, joka on selkeästi erilainen kuin itse. Siinä ollaan aluksi mukavuusalueen

ulkopuolella.”

”Ystäväpiirin laajeneminen on merkki luonteen kypsymisestä, että alkaa jo tietää, kuka on, eikä tarvitse samanlaista seuraa vahvistamaan identiteettiään”, hän pohtii.

Uudet ystäväni ovat parantaneet elämäni laatua monin tavoin.

Sen jälkeen kun ystäväystyyn itseäni 25 vuotta vanhempien naisten kanssa, vanhenemisen pelkoni alkoi väistyä. Nyt tiedän, että salamaihastuksia, päähänpistoja ja tempauksia saa kokea vanhempanakin.

”Yleensä erilaisten ystävyysuhteiden ansiosta ihminen muuttuu rohkeammaksi. Elämänpiiri kaiken kaikkiaan monipuolistuu. Se ei ole ihan pieni etu”, Luomajoki sanoo.

Olen samaa mieltä.

Kaikessa erilaisuudessaan uusilla ystäväilläni on yksi yhteinen piirre. He suhtautuvat vastaantulijoihin luontevasti, olipa heidän edessään laitapuolen kulkija tai kaupunginjohtaja. Yhtä mutkaton haluaisin itsekini olla.

Siksi olen lopettanut ihmisten lokeroimisen. Toisin kuin nuorempana, en enää mieltä, onko joku moikkaus-tuttu, naapuri, kamu tai tosi ystävä. Tuttavuuden laadulla ei ole väliä, jos siinä hetkessä on mukava olla yhdessä, jakaa ajatuksia, innostua.

Enkä tunne kateutta uusia ystäviäni kohtaan, vaikkon itse missään nimessä yllä konsulttiystäväni Suvin tuloihin, työelämästä jo päässeen Tuulan vapauteen tai kodinhoitaja-Tifyn kokkaustaitoihin. Huomaan, että heilläkin on omat, ihan toisenlaiset hankaluutensa.

Erilaiset ystävät todistavat minulle päivittäin, ettei ole yhtä ainuttakaan oikeaa elämäntapaa. Se rauhoittaa mieltäni ja kannustaa kulkemaan ihan omannäköistä polkua. 📍